

ŠPORTNO ROKOMETNO DRUŠTVO MAVRICA

Smo novo športno društvo, ki je bilo ustanovljeno z namenom vzgajati mlade rokometasice in rokometase. Cilji društva so predvsem popularizacija rokometu v občini Rače - Fram in okolici ter vzpodbujanje vključevanja mladih v šport, s poudarkom na rokometu.

Z novim šolskim letom smo začeli delovati na OŠ Rače, kjer imamo vadbo 2-krat tedensko (ob torkih in petkih). Vadbo obiskuje približno 30 otrok med 5 in 9 letom starosti. Otroci so razdeljeni v dve skupini. V mlajši skupini so otroci, ki obiskujejo 1. in 2. razred.

Ti otroci bi se naj letošnje šolsko leto seznanili z osnovno motoriko in osnovno rokometno tehniko. Naučili naj bi se pravilno držati in loviti rokometno žogo, jo pravilno voditi in z njo zadevati različne cilje. Otroci v teh letih še niso sposobni daljše koncentracije, zato njihovo učenje izhaja iz igre.

Starejšo skupino obiskujejo otroci, stari med 7 in 9 let, večinoma fantje.

Med 12 fanti pa sta tudi pogumni deklici, za kateri upamo, da ne bosta obupali in da se jima bo spomladi pridružila še kakšna, da bi lahko naredili posebej skupino za deklice. Otroci, ki so stari 8 in 9 let, so že sposobni daljše koncentracije, zato z njimi izvajamo zahtevnejšo vadbo. V letošnjem letu naj bi se seznanili s komolčno podajo, z osebno obrambo, se naučili gibati z in brez žoge ter se predvsem navadili, da je rokomet moštvena igra in zahteva sodelovanje. Ta skupina že igra mini rokomet, vendar smo zelo popustljivi pri kršitvi pravil.

Cilj, ki ga je potrebno slediti pri vseh igrah z žogo je, da bi otroci predvsem razvili veselje do gibanja, iger in tekmovanj z žogo, odnos do soigralcev, odnos do medsebojne pomoči in sodelovanja v igralnih situacijah.

Na koncu moramo na žalost povedati, da je telovadnica OŠ Rače premajhna za igranje mini rokometu, da v telovadnici ni črt in tudi ne golov za rokomet. Kot lahko vidite na sliki, je naš gol stena, črte si pa izmislimo. Pri šoli je še zunanje rokometno igrišče, na katerem je površina tako groba (asfaltna preobleka je stara okrog 30 let), da obstaja v primeru padca nevarnost hudih odrgnin. Obstaja še eno igrišče, kjer je pa površina gladka, vendar tam ni golov. Potrebno je povedati, da je šolska telovadnica premajhna za košarko, rokomet in mali nogomet, rokomet pa se že 10 let ne sme več igrati zunaj. Naslednje šolsko leto se bomo prijavi na tekmovanje mini rokometu in naš največji problem je, kje poiskati sredstva, s katerimi bomo plačali telovadnico, kjer bomo lahko igrali. V okolici obstaja kar nekaj telovadnic, ki so dovolj velike za igranje mini rokometu (pri OŠ Cirkovce, OŠ Fram, OŠ na Sp. Polskavi, OŠ Slivnica in verjetno še kje), kot že rečeno, pa je težava v tem, da je potrebno te telovadnice plačati.

Otroci, ki trenutno obiskujejo mini rokomet, so še mladi in majhni, majhna je tudi šolska telovadnica. Otroci bodo zrasli in upamo, da bo nekoč zrasla v Račah tudi večja šolska telovadnica, kajti v takšnih pogojih se je težko resno ukvarjati s katerim koli ekipnim športom. Kljub temu, da so pogoji za rokomet nemogoči, otroci z veseljem prihajajo in vadijo. Tudi naše športno društvo se bo še naprej trudilo za popularizacijo rokometu v našem kraju.

*Predsednica Športnega rokometnega društva Mavrica
Alenka RIŽNER ŠIBILA*

DRUŠTVO UPOKOJENCEV RAČE

Delovni upokojenci našega društva

Nesporno je, da so se same Rače že v prvem in posebno v drugem mandatu župana Branka Ledineka razvile iz sivine v moderen in lep kraj naše občine, ki nam je lahko upravičeno vsem v ponos.

Najpomembnejši dogodek za nas, upokojence, pa je seveda naš novi dom, ki ga je - končno! - po 53 letih svojega delovanja vendarle dobilo. Ta dogodek bo gotovo vpisan v zgodovino Rač.

12. september 2003 je bil za celotne Rače, posebno pa za nas, trenutne člane Društva upokojencev Rače, poseben dan. To je bil dan uradne otvoritve našega novega doma. Doma, na katerega smo danes tukajšnji upokojenci silno ponosni in za katerega mislim, da je prav tako lahko v ponos vsem.

Bilo je nekje na meji med zimo in pomladjo, meseca marca 2003, ko smo po dogovoru z direktorjem SCT Slovenija ceste Ivom Baničem in županom naše občine Brankom Ledinekom dobili v last bivšo SCT-jevo barako, tedaj na pogled precej neugledno in posledično potrebno temeljite obnove. Takoj

smo spoznali in se začeli zavedati, da bomo načrtovano preureditev zmogli samo z medsebojno povezanostjo, nesebično pomočjo in dobronamernimi nasveti.

Nič nismo odlašali in smo, kot rečemo v žargonu, nemudoma pljunili v roke in z našimi delovnimi upokojenci začeli adaptirati barako. S pridnim, trdim delom ter s pomočjo sponzorjev smo baraki postopno vdihnili novo, lepo, prijazno podobo in jo spremnili v pravi dom upokojencev. Tako smo jo tudi poimenovali: Dom upokojencev Rače.

12.9.2003 - pri slovesni otvoritvi našega doma je aktivno sodeloval tudi župan Branko Ledinek, ki mu gre vsa zahvala za razumevanje in pomoč pri izvedbi našega projekta

No, pa se v grobih obrisih spomnimo, kako je vse skupaj potekalo: Kljub visoki predračunski vsoti se je odbor pod vodstvom predsednika Ivana Leve z veliko vnemo lotil dela. S skromnimi prihranki od naših prireditev, s prostovoljnimi prispevki in seveda prostovoljnim delom nam je v kratkem času uspelo dokončati in opremiti notranje prostore, torej kuhinjo, sejno sobo, pisarno in kegljišče. Obnova velike dvorane je naloga, ki jo bomo realizirali prihodnje leto. Pri sami obnovi in opremljanju so nam pomagali domači obrtniki in podjetja, veliko pa tudi vodstvo naše občine ter Anton Medved, direktor Direkcije za železniški promet. Da je delo hitro steklo in dočakalo svoj zaključek, gre največja zasluga Janezu Korenu, Vinku Čučku in Danici Selšak.

Janez Koren, Vinko Čuček in župan Branko Ledinek - ko je baraka dobivala lepšo podobo
• foto: Ivanka Čuček

Seveda ne bom pozabila omeniti, da obstajajo tudi najboljši sosedje, kar jih svet premore. Zato se moram zahvaliti vsem, prav vsem mojim sosedom, posebno zahvalo pa dolgujem družini Rašič - trgovina z blagom Fortuna. Prav tako bi se rada zahvalila vsem prostovoljcem, ki so svoje delo brez finančnega povračila poklonili v korist našega društva in s tem na najlepši način podprli naša prizadevanja ter pomembno pripomogli k ureditvi našega doma: Franc Kuhar - Interlive; Tone Fideršek, Milan Kovačič in ostali člani - postavitev kegljišča; Ivan Belca - Kovinostroj; Drago in Jože Predikaka ter Branko Plečko - vodovodna napeljava; Jože Kmetec - mizarška dela; Branko Sagadin in Marjan Pauman - polaganje talnih oblog; Jelko Nemeček, Ivan Leva, Martina Veršič - polaganje ploščic; Vinko Čuček, Franc Damjan in Rudi Male - sobopleskarska dela; Miro Pauman, Stanko Protnar - električarska dela, Tone Kerhe - izkop.

Iskrena zahvala tudi vsem, ki so nam finančno pomagali: Davor Bauman - TKI Pinus d.d.; Cvetka Cafuta - Plastika; Nežka Rotar - upokojenka; Ivan Rižner; Ivan Lenart - KZ Rače; AROPI d.o.o.; Marjan Napast - Avtoservis; David Jakopin - Kovinostugarstvo in pasarstvo s.p.; Božo Sernko - trgovina s.p.; Milan Jakopin - Avtomehanika, vulkanizerstvo s.p.; Slavica Radolič - Bar s.p.; Danilo Furek - prevoznništvo; Ivan Kumrič - trgovina in storitve, Otmar Jakopin - avtomehanik s.p.; Jože Mlakar - trgovina s.p.; Bojan Mlakar - Agropola s.p.; B&B - salon pohištva Rače; Albert Kapel - Eltros Kapel s.p.; Peter Štangler, popravilo in prodaja kmetijskih strojev; Andrej Novoselnik ml.; Borut Ramut - Cvetlice Ramut; Drago Goljat - mizarstvo s.p.; Vojko Kmetec.

Zahvala velja tudi vsem, ki so nam pomagali s kakršnim koli prispevkom: Ivanka Čuček, Milena in Franc Damjan, Boris Stoilkovič, Jožica Švegl, Frizerski salon Joca, Frizerski salon Nada, Štefan Lampret, Ana in Ivan Gojčič, Silvo Koren - Ribiško društvo Rače, Marija in Tone Štern - mizarstvo, kolarstvo, Pavla in Jože Štangler, Vera Napast, Alojzija in Srečko Rakar, Jožica Ficko, Stanka in Jože Kodrič, Justina Rožič, Peter Kralj - žaga, Alojzija Podhostnik, Milan Strnad, Erika Jovanovič, Elizabeta Žumer, Božo Gselman - mesnica, Danilo Skodič - mesnica, Katarina Fingušt - mesnica, Ivanka in Adolf Sternad, Vito Ribič, Tone Kotnik, Pepca Pernat, Tone Novak, Milenko Fridl, Angela Jaušovec, Marija Goljat - gostilna, Vesna Koren, Helena Podplatnik, Ivan Leva, Majda Letonja - cvetličarna Rožmarin, Borut Ramut - vrtnarstvo, Milka Fideršek, gostišče Karla, Zvonka Novak, Jožica in Slavko Repek, Franc Petrič, Tone Pigner, Albert Pipenbacher, Viktor Ekart in Janko Bauman.

Hvala vsem, ki se morda med naštetimi niste našli, pa ste nam bili pri naši akciji prav tako kakor koli v oporo.

Na koncu bi se še rada zahvalila članom kolesarske in kegljaške sekcije DU Rače za vso nudeno pomoč.

Prepričani smo, da bo odslej društveno življenje na našem koncu Rač še pestrejše in gotovo se nam bodo pridružili še novi člani, ki jih ob tej priložnosti v svojem imenu in imenu kolegov upokojencev vljudno vabim v našo vedro razpoloženo družbo.

Še enkrat: HVALA VSEM!

Slavica KOREN,
tajnica DU Rače

DRUŠTVO PODEŽELSKIH ŽENA »KLASJE« RAČE

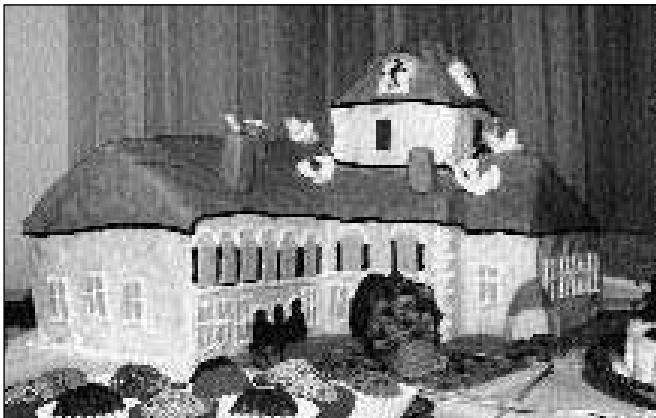
Razstava

Lani so se na Občini Rače-Fram odločili, da ob zaključku projekta »Moja dežela - lepa in gostoljubna« k sodelovanju povabijo tudi naše društvo. Ženske smo povabilo z veseljem sprejele.

Enako je bilo letos in kmalu po povabilu so zazvonili telefoni, članice društva smo se poklicale in dogovorile glede peke peciva. Rezultati so se odrazili na razstavi peciva v občinskih prostorih. Seveda so imeli svoj prostor tudi cvetličarji, kmečki turizmi in turistično društvo. V medsebojnem sodelovanju smo pripravili razstavo, ki je bila na ogled še naslednji dan, ko je bilo na grajskem dvorišču martinovanje. Tako si je razstavo lahko ogledalo precej ljudi in veseli smo, da je bilo tako.

Zadnje priprave... • foto: Simona Antolič

Med najbolj občudovanimi sladkimi dobrotami je bil prav gotovo grad Rače
• foto: Slavko Osebek

Zahvaljujem se Občini Rače-Fram, da nas je povabila k sodelovanju. Prav tako se zahvaljujem vsem ženskam, ki so si vzele svoj dragoceni čas in spekle pecivo. Bilo je naporno, hkrati pa veselo in zabavno.

Andreja PLEČKO

Poljub je kralj dotikov.

PLANINSKO DRUŠTVO FRAM

V gore tudi pozimi

Za mnoge ljubitelje gora je zima najlepši letni čas za pohajkovanje po hribih in gorah. To seveda še posebej velja za ljubitelje turnega smučanja, ki so odvisni od snežne odeje. Za varno hojo v gore pozimi potrebujemo dovolj izkušenj, znanja in tudi primerno opremo. Najboljše pa je, da se priključimo kakšnemu izletu, ki ga organizira planinsko društvo.

Za začetek svetujem vsem, ki vas bodo zamikale zimske radosti, da se odločite za kakšen lažji izlet ali pohod, bodisi na Pohorje, Kozjak ali Zasavsko hribovje. Kar pomislite na dni, ko pride do temperaturne inverzije, ko se po nižinah zadržuje megla, smog in mraz, že nekaj sto metrov višje pa lahko uživamo v prijetnem zimskem sončnem vremenu. Ponavadi se ta pas megle konča že na višini 500 do 800 metrov, kar pomeni, da bi bilo ob takih dneh dovolj, da se povzpemo na vrh Pohorja. A zaradi neprijetnega in hladnega vremena v dolini kar ne moremo verjeti, da bi lahko bilo višje zgoraj boljše, prej obratno. Za takšen lažji zimski vzpon ne potrebujemo kaj več kot dobro in toplo obutev, zimska oblačila, kapo, rokavice, morda še gamaše, zaščitna očala in pohodniške palice. V kolikor sami ne zberete dovolj poguma, vas vabimo, da se nam pridružite na kakšnem pohodu, ki ga organizira Planinsko društvo Fram.

Še posebej zanimiv je nočni pohod iz Frama na Planico, ki ga načrtujemo ob koncu meseca decembra. V popoldanskih urah se odpravimo iz Frama, čez Lepi vrh na Planico. Vmes počnemo še vragolije v obliki dričanja z vrečami ali lopatami po snegu in se pogrejemo na kmečkem turizmu pri Uranjeku. Ko se stemni, je čas za povratek v Fram. Takrat prižgemo bakle in se kot gorski palčki odpravimo skozi zimsko noč nazaj v dolino. Pogled na desetine drobcenih lučk je vreden časa in navora. Pogoj za izvedbo izleta pa je seveda sneg. Zato se lahko zgodi, da se moramo prilagajati vremenskim razmeram in ga izvedemo šele v januarju.

So pa številni med nami, ki bi radi pokukali tudi čez rob dvatisočakov. Za takšne vzpone potrebujemo več izkušenj in boljše opremo. Kar nekaj vrhov je, ki jih lahko osvojimo brez pomoči tehnične opreme kot so dereze in cepin. Potrebna je le dobra obutev, obleka, telesna priprava in seveda vodnik, ki dobro pozna pot tudi v zimskih razmerah. Spokojna visokogorska pokrajina v zimskih razmerah nam nudi nepopisne užitke. Vse je ena sama belina in če imamo srečo, v ozadju modrina neba. A ta idila se lahko kaj hitro spremeni v pravi boj za preživetje, zato se nam lahko vsako podcenjevanje razmer hitro maščuje. Pravi sladokusci zimskih radosti bodo na turo seveda odšli s turnimi smučmi. Smučiči nam olajšajo gibanje po svežem snegu, kjer se sicer pohodniki pogrezajo vanj tudi do pasu. Pravi val navdušenja za tiste s smučmi sledi na vrhu, ko si nadenemo smučič in po lastni želji in glede na naše znanje urežemo smučino v pršič. To je enostavno treba poizkusiti in doživeti, da bi lahko razumeli navdušeno pripovedovanje tistih, ki imamo za seboj že kar nekaj turnih smukov. Tudi v našem društvu je dovolj navdušencev turnega smučanja, zato vas vabimo, da se nam kdaj pridružite.

Ker pa so nam gore svojevrstni izziv in preizkus lastnih sposobnosti, se odpravljamo tudi na zahtevnejše zimske ture, kjer je potrebno dobro znanje in obvladanje tehnike gibanja s pomočjo derez in cepina. Marsikoga zamikajo in pritegnejo tudi zaledeneli slapovi, kjer lahko preizkusimo svoje plezalne spretnosti v ledu. Za tovrstne aktivnosti se lahko odločimo šele takrat, ko imamo veliko izkušenj, dobro osebno in tehnično opremo ter ustrezno gorniško znanje. Tudi v gorah velja načelo, da si izkušnje pridobivamo postopoma, zato začnemo z lažjimi zimskimi izleti in zahtevnost tur postopoma stopnjujemo. Najvztrajnejši so tako nagrajeni k zimskim vzponom na Triglav ali vzponom na kakšen tritisočak v sosednji Avstriji.

Letošnje vreme marsikomu povzroča težave. Po dolgem, vročem in suhem poletju prave jeseni skorajda ni bilo, saj nas je že konec oktobra presenetil sneg, ki je za dan ali dva pobelil tudi nižine. In prav v tem času smo v društvu načrtovali pohod čez Pohorje. Bilo je kar nekaj negotovosti, ali se na načrtovani jesenski pohod odpraviti kljub nepričakovanemu snegu. Zmagali smo seveda ljubitelji zimskih radosti in tako nas je 26 pogumnih krenilo na pot od Rogle do Slovenj Gradca. Višje ko nas je vozil avtobus, lepša je postajala pokrajina.

Sveže zapadli sneg se je obdržal na drevesih in predvsem listavce, ki še niso odvrkli listja, upognil do tal. S soncem obsijana drevesa so se lesketala v snežni odeji. A že izstop iz avtobusa nas je streznil, saj je bila zunanja temperatura 7 stopinj pod ničlo. Hitro smo poiskali dodatna oblačila v nahrbtnikih, rokavice, kape in gamaše ter se tako pripravili na pravi zimski pohod. Vse, kar je sledilo tisto soboto na poti mimo Peska, Lovrenških jezer do Ribniške kočje, je bila ena sama zimska pravljica. Da to ni le zgolj nakladanje še enega fanatika, se lahko prepričate na objavljenem posnetku (*trije izmed njih krasijo tudi hrbtno stran tokratnih Novic - spodnja dva v levem in drugi od zgoraj navzdol v desnem foto stolpiču; op. ured.*).

Dobrih 30 cm pršiča, ki je prekril pokrajino in drevesa, sončno vreme brez vetra - to je bila čudovita nagrada za vse. Ko smo v nedeljo s Črnega vrha opazovali Velenjsko kotlino

v megli, nam pa so se odpirali krasni pogledi na Kamniško Savinjske Alpe, Karavanke, Julijske Alpe in vse tja do avstrijskih tritisočakov, smo vedeli, da smo ob pravem času na pravem mestu. Tako kot v življenju nasploh namreč tudi v planinstvu velja, da je potrebno izkoristiti trenutek. Dnevi, kot sta bila opisana, so nam podarjeni. Lahko jih sprejmemo in izkoristimo. Lahko pa ostanemo doma, pospravljamo po hiši, se prekladamo po kavču in v ponedeljek nikakor ne moremo razumeti tistih, ki so polni energije in navdušenja začeli nov delovni teden. Izkoristite prvi trenutek, ki se vam bo ponudil...

Jože BOBOVNIK

KOLPINGOVA DRUŽINA sv. Jožef delavec Rače

Člani Kolpingove družine sv. Jožef delavec Rače (v nadaljevanju: KD) smo organizirali v nedeljo, 19.10.2003, kostanjev piknik. Udeležili so se ga člani KD in nekaj simpatizerjev. Povabili smo tudi vse, ki niso člani KD in so nam pomagali pri organizaciji našega projekta RačeFest 2003. Ker na sami prireditvi ni bilo časa za sproščen pogovor, smo to izkoristili na pikniku. Srečanje smo začeli s sveto mašo v zahvalo za uspel projekt, po maši pa smo poklepetali ob pečenih kostanjih, moštu in gibanici.

foto: Gašper Dajčman

Avgust VINDIŠ

Drevo mora v globino,
da lahko zraste v nebo.

Ko bo vsak izmed nas
svoje sovraštvo
spremenil v ljubezen,
bo na svetu zavladata ljubezen,
edini bog,
ki bo
v srečju z drušil vse ljudi.